

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Cuidem l'ésser humà, cuidem la creació

FOTO: IMATGE GENERADA AMB IA (CHATGPT)

L'Església celebra cada 1 de setembre la Jornada Mundial de Pregària per a la Cura de la Creació, una cita que, des de la seva institució pel papa Francesc, l'any 2015, convida els cristians a custodiar la «casa comuna». La Jornada inicia també l'anomenat «Temps de la Creació», que culmina el 4 d'octubre, festa de sant Francesc d'Assís, patró de l'ecologia.

En un món marcat per la crisi climàtica, la contaminació i l'esgotament dels recursos naturals, aquesta Jornada, a més de ser una crida ecològica, és una crida espiritual. Neix de la convicció que la terra no ens pertany, que no en som els seus propietaris, sinó que ens ha estat confiada perquè la cuidem i en gaudim. El pa-

pa Francesc va situar aquesta qüestió al centre del magisteri de l'Església. Insistia que la degradació ambiental i la pobresa humana són dues cares d'una mateixa crisi.

Certament, no podem deslligar una crisi de l'altra. Cal que tinguem cura de la casa comuna, de la mateixa manera que en tenim de casa nostra. Hi ha comportaments vers la natura intolerables, que posen en risc la nostra existència, a curt o llarg termini. No s'hi valen excuses ni allò de «tothom ho fa».

El nostre estil de vida i hàbits de consum afecten el nostre entorn i sovint de manera negativa. L'alerta fa temps que ens ha arribat. L'alarma no para de sonar,

però no la volem sentir. Si estímem Déu, no podem malmetre la creació; no podem explotar la terra sense cap control ni escrúpols. Hem de cuidar-la i preservar-la, perquè és la casa comuna i el lloc on vivim la nostra vocació humana, cridats a caminar cap a la plenitud en Déu.

El papa Lleó XIV ha volgut mantenir viva aquesta sensibilitat eclesial. Per al seu missatge de la Jornada Mundial de Pregària per a la Cura de la Creació d'aquest 2026 ha escollit el lema «Forjaran relles de les seves espases i falçs de les seves llances» (Js 2,4). Això ho expressava el profeta Isaïes per promoure la pau. El Papa ha fet seva aquesta cita per afirmar que els conflictes bèl·lics deterioren enormement el medi ambient. Les guerres no només causen sofriment humà, sinó que també devasten ecosistemes, contaminen terres i aigües, i comprometen el futur de pobles sencers. Ja ho remarcava el papa Benet XVI quan deia: «Si vols cultivar la pau, protegeix la creació». (Missatge de la Jornada Mundial de la Pau, 2010).

La Jornada Mundial de Pregària per a la Cura de la Creació és necessària, cal que cada dia siguem conscients de la importància de cuidar el nostre entorn. A la Sagrada Escripura aquest missatge és clar: podem gaudir de la creació, però no en som amos, sinó només els seus administradors. Al llibre del Gènesi hi llegim: «Déu va prendre l'home i el va posar al jardí de l'Edèn perquè el conreés i el guardés» (Gèn 2,15). Siguem custodis del món que Déu ens ha regalat.

Benvolguts germans i germanes, cuidar la creació és, en definitiva, cuidar l'ésser humà. Senyor, dona'ns la força del teu amor perquè cuidem la vida i la bellesa del nostre món. Tota la creació és cridada a lloar Déu. Així s'expressa en el càntic de Daniel: *Que la terra beneeixi el Senyor... Beneïu el Senyor, peixos i monstres marins, beneïu-lo, tots els ocells!... Beneïu el Senyor, tots els homes... Canteu-li lloances per sempre! (Dn 3,57-88).*

ENTREVISTA

Mantenir la fe

JOAN ALBERT VICENS

El Dr. Joan Albert Vicens, que ha estat catedràtic d'institut i durant 22 anys professor de Filosofia a l'Ateneu U. Sant Pacià, en el seu llibre *Humans a Auschwitz* (Claret) exposa el que va significar la barbàrie dels camps de concentració nazis, i concretament el d'Auschwitz, a través de diversos testimonis.

Com podien mantenir la fe les víctimes d'Auschwitz, malgrat el final que veien proper?

L'única manera de mantenir la fe és aprofundint en la idea que Déu no és alguna cosa que tenim nosaltres al nostre abast, que podem comprendre, que respon sempre a les nostres expectatives, sinó que Déu és un misteri per a l'ésser humà. I aquest misteri per a l'ésser humà no es manifesta allà on nosaltres l'esperem, sinó en altres circumstàncies i d'altres maneres que no són moltes vegades les exhibicions de força o la batalla directa amb el que els homes fem.

És possible parlar de Déu després d'Auschwitz?

És clar que sí! El que passa és que ho hem de fer com Bonhoeffer ens reclamava que ho féssim: perdent de vista el Déu omnipotent que imposa la seva voluntat, passi el que passi, que és el responsable de tot allò que s'esdevé, al qual nosaltres li podem reclamar comptes de qualsevol cosa que passa, que fem els homes, i fer atenció al Déu de Jesucrist, que és el Déu impotent que mor a la creu per a tots els éssers humans o donant la vida als altres. En aquest Déu que s'entrega en Jesucrist pels altres sí que es pot creure després d'Auschwitz.

Els papes són els millors líders de la pau? Poden ser-ho. Són referents morals per a moltes persones. Les primeres paraules de Lleó XIV van ser «la pau sigui amb vosaltres». Si ell es pren seriosament aquestes paraules, que se les està prenent seriosament, doncs evidentment que ha de ser un líder de la pau, com ho va ser també el papa Francesc. I, per tant, s'ha d'enfrontar a aquestes ideologies que ja estan proliferant a molts països, i també al nostre, basades en la segregació, en la diferència social, en l'exclusió de bona part de la població, en nom dels drets dels que som d'aquí.

Oscar Bardají i Martín

GLOSSA

MN. JOSEP RAMON PÉREZ
Canonge de la Catedral de Barcelona

Abandonar-se a les mans de Déu

En un món on tot sembla dependre de la nostra capacitat de preveure i controlar, resulta difícil viure amb confiança. Volem tenir resposta per a tot i assegurar-nos que res no s'escapi de les nostres mans. Però la vida, amb les seves sorpreses i fragilitats, ens recorda contínuament els nostres límits.

Charles de Foucauld va descobrir que la veritable pau neix precisament quan deixem de voler sostenir-ho tot per nosaltres mateixos i ens posem, amb senzillesa, a les mans de Déu. Després de la seva conversió, va escollir una vida amagada al desert, entre els més pobres, cercant d'imitar Jesús a Natzaret.

La seva coneguda pregària resumeix tota la seva espiritualitat: «Pare, m'abandono a les vostres mans; feu de mi el que vulgueu». No és una renúncia trista, sinó un acte d'amor i de confiança. És creure que Déu guia la nostra història, fins i tot quan no entenem els seus camins.

Abandonar-se a les mans de Déu significa lliurar-li el control de la pròpia vida, les preocupacions i els projectes, confiant plenament en el seu amor i en la seva providència. És una expressió de fe profunda que busca substituir la por i la necessitat de control personal per una pau serena i activa.

Aquesta actitud espiritual, present en múltiples tradicions religioses, comporta diverses característiques i fruits:

Confiança incondicional. És la certesa que, malgrat les dificultats, Déu té cura de nosaltres i vol el nostre bé.

Acceptació serena. Consisteix a acceptar les circumstàncies que no podem canviar i deixar de lluitar constantment contra la realitat.

No és passivitat. No significa una resignació mandrosa ni inactivitat. És un abandonament actiu: fem tot allò que és a les nostres mans i confiem el resultat al Creador.

Quantes vegades experimentem preocupació per la salut, la família o el futur dels nostres fills. En aquests moments, l'abandonament cristià no elimina les dificultats, però ens permet viure-les amb una serenor nova. Sabem que no estem sols i que la nostra vida descansa en el cor del Pare.

Charles de Foucauld va ensenyar que la santedat consisteix a estimar i a confiar. El seu exemple ens convida a repetir cada dia, amb fe humil: «Pare, m'abandono a les vostres mans». Qui viu així descobreix que, fins i tot enmig de la incertesa, Déu mai no deixa de tenir cura dels seus fills.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Sinodalidad para custodiar juntos el don que el Señor nos ha confiado

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO
Franciscana de los Sagrados Corazones

En el discurso de clausura del consistorio de cardenales celebrado a finales de junio de 2026 y presidido por el papa León XIV, la sinodalidad fue presentada como el eje vertebrador de la vida eclesial contemporánea. El Pontífice reflexionó que «la verdadera pregunta no es quién tiene el poder de decidir, sino cómo custodiar juntos el don que el Señor ha confiado a su Iglesia». Y añadió que la sinodalidad «es un estilo espiritual», que demanda escuchar «con humildad y libertad, dejando espacio al Espíritu».

En la sesión conclusiva, subrayó que «ver a cardenales de Iglesias, culturas y orígenes tan diversos escuchándose mutuamente y buscando juntos aquello que mejor sirve al Evangelio ha sido para mí fuente de consuelo y esperanza».

El Papa ha remarcat que «ante las heridas del mundo, la construcción del bien común y la misión de la Iglesia, la sinodalidad indica un modo de proceder: escuchar, discernir y asumir juntos la responsabilidad de las decisiones que el Señor nos confía... la sinodalidad es una actitud, una apertura, una disponibilidad para comprender. A veces ha sido interpretada como una disminución de la autoridad. En realidad, nos ayuda a comprender más profundamente el significado de la autoridad misma, que existe para custodiar la comunión, favorecer la participación de todos y orientar el camino común de la Iglesia».

Que María, Madre de la Iglesia, acompañe nuestro caminar sinodal, nos enseñe a escuchar con humildad la voz del Espíritu y a reconocer a Cristo en cada hermano.

Lectures de la missa diària i santoral

31. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [1Co 2,1-5 / Sl 118 / Lc 4,16-30]. Sant Ramon Nonat, rel. mercedari, dels primers, captiu a Algèria, card., patró de Cardona; sant Nicodem, amic i seguidor de Jesús; sant Aristides, abat; sant Domènec de Val, noi mr. de Saragossa; sants Vicenç, Sabina i Cristeta, mrs., patrons d'Àvila.

1. ■ Dimarts [1Co 2,10b-16 / Sl 144 / Lc 4,31-37]. Mare de Déu del Puig (València); sant Lleïr o Llicer, bisbe de Coserans (s. VI); sant Gil o Gili, abat, penitent a Núria; sant Artur, mr.; santa Anna, profetessa; sant Llop, bisbe; santa Teresa-Margarida Reddi, vg. carmelitana; beat Josep Samsó (Castellbisbal, 1887 - Mataró, 1936), prev. i mr.

2. ■ Dimecres [1Co 3,1-9 / Sl 32 / Lc 4,38-44]. Sant Antolí o Antoni, mr.; santa Ingrid, vg. dominicana sueca (†1282); santa Raquel, matrona bíblica (dona de Jacob); beats màrtirs de setembre (revolució francesa, 1789).

3. □ Dijous [1Co 3,18-23 / Sl 23 / Lc 5,1-11]. Sant Gregori el Gran, papa (590-604) i dr. de l'Església, abans monjo, patró de la música; santa Basilissa, vg. i mr.; sant Simeó Estilita el Jove (521-597), monjo siríac; sant Sàndal, mr.

4. ■ Divendres [1Co 4,1-5 / Sl 36 / Lc 5,33-39]. Mare de Déu de la Consolació (o de la Corretja); sant Moisès, alliberador del poble d'Israel; santa Rosa de Viterbo, vg.; santa Rosalia de Palerm, vg.; sant Bonifaci I, papa (romà, 418-422).

5. ■ Dissabte [1Co 4,6-15 / Sl 144 / Lc 6,1-5]. Mare de Déu de la Cinta, apareguda, segons tradició, a la Catedral de Tortosa el 1178; sant Llorenç Giustiniani (1433-1455), bisbe de Venècia; santa Obdúlia, vg. i mr.; santa Teresa de Calcuta, fund. Missioneres de la Caritat (MC).

6. ■ † Diumenge vinent, XXIII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Ez 33,7-9 / Sl 94 / Rm 13,8-10 / Mt 18,15-20]. Mare de Déu de Guadalupe (Extremadura); sant Zacaries profeta; sant Eleuteri, abat.

Intencions del Sant Pare per al mes de setembre

Preguem per una gestió justa i sostenible de l'aigua, recurs vital, perquè tothom hi tingui un accés equitatiu.

DIUMENGE XXII DE DURANT L'ANY

Lectura del llibre de Jeremies (Jr 20,7-9)

M'heu afalagat, Senyor, i m'he deixat seduir, us heu apoderat de mi i m'heu dominat, però ara passen el dia divertint-se a costa meua, tothom es riu de mi. Sempre que parlo, dono el crit d'alarma, el meu clam anuncia invasions i devastació. Tot el dia la paraula del Senyor m'és un motiu d'escarnis i de burles. A la fi pensava: No en vull parlar més, no diré res més en nom d'ell, però llavors sentia en el meu cor un foc que cremava, sentia un incendi dintre els meus ossos. Estic rendit de tant aguantar, ja no puc més.

Salm responsorial (62)

R. *Tot jo tinc set de vós, Senyor, Déu meu.*

Vós, Senyor, sou el meu Déu; jo us cerco. / Tot jo tinc set de vós, / per vós es desviu el meu cor. / com terra eixuta sense una gota d'aigua. R.

Jo us contemplava al vostre santuari / quan us veia gloriós i poderós. / L'amor que em teniu val més que la vida; / per això els meus llavis us lloaran. R.

Que tota la vida us pugui beneir / i alçar les mans lloant el vostre nom. / Saciats del bo i millor, / us lloaré amb el goig als llavis. R.

Perquè vós m'heu ajudat, / i soc feliç sota les vostres ales. / La meua ànima s'ha enamorat de vós, / em sosté la vostra mà. R.

Lectura de la carta sant Pau als cristians de Roma (Rm 12,1-2)

Germans, per l'amor entranyable que Déu ens té, us demano que li ofereu tot el que sou, com una víctima viva, santa i agradable. Això ha de ser el vostre culte veritable. No us emmotlleu al món present; transformeu-vos renovellant la vostra manera de veure les coses, perquè pugueu reconèixer quina és la voluntat de Déu: reconèixer allò que és bo, agradable a Déu i perfecte.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 16,21-27)

En aquell temps, Jesús començà a deixar entendre als deixebles que havia d'anar a Jerusalem, que havia de patir molt de part dels notables, dels grans sacerdots i dels mestres de la Llei, i que havia de ser mort i de ressuscitar el tercer dia. Pere, pensant fer-li un favor, es posà a renyar-lo: «De cap manera, Senyor: a vós això no us pot passar!». Però Jesús es girà i li digué: «Fuig d'aquí, Satanàs! Em vols fer caure, perquè no penses com Déu, sinó com els homes». Llavors Jesús digué als deixebles: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi, la retrobarà. ¿Què en trauria l'home de guanyar tot el món si perd la vida? ¿Què podria pagar l'home per rescatar la seva vida? Perquè el Fill de l'home ha de venir en la glòria del seu Pare, voltat dels seus àngels, i ell pagarà cadascú segons les seves obres».

Lectura del libro de Jeremías (Jer 20,7-9)

Me sedujiste, Señor, y me dejé seducir; has sido más fuerte que yo y me has podido. He sido a diario el hazmerreír, todo el mundo se burlaba de mí. Cuando hablo, tengo que gritar, proclamar violencia y destrucción. La palabra del Señor me ha servido de oprobio y desprecio a diario. Pensé en olvidarme del asunto y dije: «No lo recordaré; no volveré a hablar en su nombre»; pero había en mis entrañas como fuego, algo ardiente encerrado en mis huesos. Yo intentaba sofocarlo, y no podía.

Salmo responsorial (62)

R. *Mi alma está sedienta de ti, Señor, Dios mío.*

Oh, Dios, tú eres mi Dios, por ti madrugo, / mi alma está sedienta de ti; / mi carne tiene ansia de ti, / como tierra reseca, agostada, sin agua. R.

¡Cómo te contemplaba en el santuario / viendo tu fuerza y tu gloria! / Tu gracia vale más que la vida, / te alabarán mis labios. R.

Toda mi vida te bendeciré / y alzaré las manos invocándote. / Me saciaré como de enjundia y de manteca / y mis labios te alabarán jubilosos. R.

Porque fuiste mi auxilio, / y a la sombra de tus alas canto con júbilo. / Mi alma está unida a ti, / y tu diestra me sostiene. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 12,1-2)

Os exhorto, hermanos, por la misericordia de Dios, a que presentéis vuestros cuerpos como sacrificio vivo, santo, agradable a Dios; este es vuestro culto espiritual. Y no os amoldéis a este mundo, sino transformaos por la renovación de la mente, para que sepáis discernir cuál es la voluntad de Dios, qué es lo bueno, lo que le agrada, lo perfecto.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 16,21-27)

En aquel tiempo, comenzó Jesús a manifestar a sus discípulos que tenía que ir a Jerusalén y padecer allí mucho por parte de los ancianos, sumos sacerdotes y escribas, y que tenía que ser ejecutado y resucitar al tercer día. Pedro se lo llevó aparte y se puso a increparlo: «¡Lejos de ti tal cosa, Señor! Eso no puede pasarte». Jesús se volvió y dijo a Pedro: «¡Ponte detrás de mí, Satanás! Eres para mí piedra de tropiezo, porque tú piensas como los hombres, no como Dios». Entonces dijo a los discípulos: «Si alguno quiere venir en pos de mí, que se niegue a sí mismo, tome su cruz y me siga. Porque quien quiera salvar su vida, la perderá; pero el que la pierda por mí, la encontrará. ¿Pues de qué le servirá a un hombre ganar el mundo entero, si pierde su alma? ¿O qué podrá dar para recobrarla? Porque el Hijo del hombre vendrá, con la gloria de su Padre, entre sus ángeles, y entonces pagará a cada uno según su conducta».

COMENTARI

Motiu d'escarni

MN. JOAN RODRÍGUEZ I GÓMEZ

Canonge de la Catedral de Barcelona

Costa tant creure en la divinitat de Jesús com en la seva humanitat. Per als ulls profans (que poden ser perfectament els del cristià que no es deixa guiar pel Pare del cel), aquesta fe no és una simple dificultat, sinó un entrebanc, un escàndol, un motiu d'escarni.

Quan als evangelis Jesús parla de la passió, no ho fa com una «profecia» en el sentit limitat de conèixer anticipadament el seu futur. Si fos així, el final seria una preterminació feta des de fora. El que aquesta profecia vol dir és que Jesús ja comptava amb la tragèdia com a conseqüència de les seves paraules i de les seves obres, fruit de la seva missió.

El fet de ser cristià té una dimensió universal i, al mateix temps, una vocació a ser llevat colgat en la massa. És bandera de contradicció, com ho és tothom qui s'ha deixat apoderar per Déu. A vegades, l'Església apareix triomfant, aplaudida i acollida. Però també coneix el rebuig i la incomprensió. És el que va passar amb l'apòstol Pere: diumenge passat feia un acte de fe (Mt 16,14-15) i avui és tractat per Jesús de «Satanàs» per una reacció massa humana (Mt 16,23). Amb això demostrava que emmotllar-se al món present no és el camí per conèixer Jesús. Ens cal pensar com Déu i no com els homes.

A les cases de les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül i a les dels Paüls (Congregació de la Missió), sempre hem vist una reproducció d'una de les frases més cèlebres del seu sant fundador: «Deixar Déu per Déu» (*Il faut quitter Dieu par Dieu*). La frase sencera diu: «Si mentre preguntes t'interromp un pobre, deixa Déu per Déu».

El camí de Jesús no s'acabà al Calvari, després d'hores de sofriment. El camí continua quan ajudem els altres. A Jesús l'ajudem ajudant els homes i dones d'avui a portar les seves càrregues, les seves creus. Crist ens estima, i qui estima sofreix veient sofrir aquella persona a qui estima.

En el camí del Calvari, el Cirineu, la Verònica... i especialment Maria, la mare de Jesús, estigueren a prop d'Ell ajudant-lo a portar la Creu. Fem també nosaltres tot el possible per ajudar els nostres germans a portar les seves creus.

AGENDA

Eucaristia solemne amb motiu de la festa de sant Ramon Nonat. Dilluns 31 d'agost, a les 20 h, Eucaristia solemne presidida i predicada per Mn. Fernando Acosta, rector de les parròquies de Santa Dorotea i del Sant Àngel Custodi, a la parròquia de Sant Ramon Nonat de Barcelona (Avinguda Sant Ramon Nonat, 1).

Consulta
altres actes
de l'agenda
diocesana

PÒDCASTS

«Condemnes compartides» amb Núria Ortín. El terme «presó» prové del llatí «carcer», que significa «lloc tancat».

Aquest origen etimològic ressalta la funció principal de la presó: un espai destinat a la privació de llibertat, malgrat que el seu objectiu central és el de la reinserció social. Però què en sabem realment del món penitenciari? La presó és una realitat desconeguda per la majoria, invisi-
ble i hostil que esquitxa als condemnats, però també a tot el seu voltant. Al pòdcast de Ràdio Estel «Condemnes Compartides» es vol vi-

sibilitzar aquest món a través d'històries reals, amb testimonis que pateixen de primera mà el tancament...

Un espai que ens ajudarà a canviar la mirada i els estigmes socials.

Disponible a <https://www.radioestel.cat/podcasts/condemnes-compartides>.

Consulta
altres
pòdcasts

REFLEXIONS D'ESTIU

12. El Déu que es dol del pecat

Degut al meu ministeri he tingut ocasió de conèixer el pecat, que també està present al Cottolengo. El punt de partida podrien ser unes paraules del papa Francesc a la capella de la seva residència de Santa Marta: «El confessorari no és una sessió de tortura, sinó el lloc on Déu ens convida a experimentar la seva tendresa». Potser una manera poc adequada o massa inquisitiva de celebrar el sagrament del perdó ha estat un dels motius pel qual molts fidels hagin abandonat aquest sagrament.

Potser la primera cosa que cal tenir present és el que afirma un teòleg al dir que a Jesús l'afectava més el mal, posant-lo en primer lloc. Jesús primer de tot cura. Quan la dona pecadora que els mestres de la Lleï li presenten perquè la condemni, i quan els mestres senten les paraules de Jesús «el que de vosaltres estigui sense pecat, que llenci la primera pedra» i han marxat un rere l'altre dels que volien aplicar la con-

demna de la dona adúltera, Jesús li diu: «Jo tampoc no et condemno. Ves-te'n i d'ara endavant no pequis més» (Jn 8,11). Segurament per això, Jesús es queixava del comportament dels mestres de la Lleï: «Guies cecs, que coleu un mosquit i us empasseu un camell» (Mt 23,24).

No es tracta de banalitzar el pecat, que en les persones acollides al Cottolengo el pecat va acompanyat per la seva càrrega de sofriment. Tant en els pecadors del Cottolengo com en els de les nostres comunitats cristianes el més important em sembla que és viure la fe que Déu és sobretot Pare, i que com a tal és el primer i més interessat perquè el pecador/a visqui en un estil de vida filial, manifestada en una profunda confiança en el seu cor de Pare. Així ho va ensenyar Jesús en la paràbola que avui anomenem la del Pare bo.

Oriol Xirinachs (El Déu del Cottolengo, any 2025)

LLIBRES

Gaudium et spes, del Concili Vaticà II. Aquest document de 208 pàgines, publicat per San Pablo, presenta una edició de format accessible de *Gaudium et spes*, la constitució pastoral sobre l'Església en el

món actual. Un document fonamental per comprendre la missió de l'Església, el compromís amb la dignitat humana, la justícia, la cultura, la família i la construcció de la pau. Aquesta edició acuradament preparada facilita la lectura, l'estudi i la formació del laic, dels agents de pastoral, de les comunitats cristianes i dels lectors interessats en la doctrina social i el pensament eclesial contemporani.

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA
Arzobispo de Barcelona

Cuidemos al ser humano, cuidemos la creación

La Iglesia celebra cada 1 de septiembre la Jornada Mundial de Oración por el Cuidado de la Creación, una cita que, desde su institución por el papa Francisco en el año 2015, invita a los cristianos a custodiar la «casa común». La Jornada inicia también el llamado «Tiempo de la Creación», que culmina el 4 de octubre, fiesta de san Francisco de Asís, patrón de la ecología.

En un mundo marcado por la crisis climática, la contaminación y el agotamiento de los recursos naturales, esta Jornada, además de ser una llamada ecológica, es una llamada espiritual. Nace de la convicción de que la tierra no nos pertenece, de que no somos sus propietarios, sino que nos ha sido confiada para que la cuidemos y disfrutemos de ella. El papa Francisco situó esta cuestión en el centro del magisterio de la Iglesia. Insistía en que la degradación ambiental y la pobreza humana son dos caras de una misma crisis.

Ciertamente, no podemos desvincular una crisis de la otra. Es necesario que cuidemos la ca-

sa común, de la misma manera que cuidamos nuestro propio hogar. Hay comportamientos hacia la naturaleza que son intolerables y que ponen en riesgo nuestra existencia, a corto o largo plazo. No sirven excusas ni aquello de «todo el mundo lo hace».

Nuestro estilo de vida y nuestros hábitos de consumo afectan a nuestro entorno, a menudo de manera negativa. La alerta hace tiempo que nos ha llegado. La alarma no deja de sonar, pero no queremos escucharla. Si amamos a Dios, no podemos dañar la creación; no podemos explotar la tierra sin control ni escrúpulos. Debemos cuidarla y preservarla, porque es la casa común y el lugar donde vivimos nuestra vocación humana, llamados a caminar hacia la plenitud en Dios.

El papa León XIV ha querido mantener viva esta sensibilidad eclesial. Para su mensaje de la Jornada Mundial de Oración por el Cuidado de la Creación de este 2026 ha escogido el lema «Forjarán arados con sus espadas y hoces con

sus lanzas» (Is 2,4). Con estas palabras, el profeta Isaías expresaba una llamada a la paz. El Papa ha hecho suya esta cita para afirmar que los conflictos bélicos deterioran enormemente el medio ambiente. Las guerras no solo causan sufrimiento humano, sino que también devastan ecosistemas, contaminan tierras y aguas, y comprometen el futuro de pueblos enteros. Ya lo señalaba el papa Benedicto XVI cuando decía: «Si quieres cultivar la paz, protege la creación» (Mensaje de la Jornada Mundial de la Paz, 2010).

La Jornada Mundial de Oración por el Cuidado de la Creación es necesaria; necesitamos que cada día seamos conscientes de la importancia de cuidar nuestro entorno. En la Sagrada Escritura este mensaje es claro: podemos disfrutar de la creación, pero no somos sus dueños, sino únicamente sus administradores. En el libro del Génesis leemos: «Dios tomó al hombre y lo puso en el jardín del Edén para que lo cultivara y lo guardara» (Gn 2,15). Seamos custodios del mundo que Dios nos ha regalado.

Queridos hermanos y hermanas, cuidar la creación es, en definitiva, cuidar al ser humano. Señor, danos la fuerza de tu amor para que cuidemos la vida y la belleza de nuestro mundo. Toda la creación está llamada a alabar a Dios. Así se expresa en el cántico de Daniel: «Bendiga la tierra al Señor... Bendecid al Señor, peces y monstruos marinos, bendecidlo, todos los pájaros del cielo... Bendecid al Señor, todos los hombres... Cantadle alabanzas por siempre» (Dn 3,57-88).